

[Røtzler Møller.]

gets betænkning af 23. maj 1975, så er der et flertal for, at vi skal have en eller anden form for arbejdsløshedsforsikringsmulighed for de personer, vi benævner selvstændige. Venstre er med i et sådant flertal, og vi skal derfor medvirke, så godt vi kan, til, at det forestående udvalgsarbejde fremskyndes mest muligt.

Arbejdsministerens forslag baseres på Trierudvalgets redegørelse af april 1976, men ministeren har dog fraveget dette udvalgs forslag på nogle centrale punkter, f. eks. med hensyn til personkredsen. Her har ministeren taget os på ordet og har lavet en kasse for selvstændige erhvervsdrivende i allersnævrreste forstand. Jeg siger det på den måde, fordi vi i det seneste år har fået omdannet en række personlige firmaer til enten aktieselskaber eller til anpartsselskaber, og det vil sige, at der her er en del selvstændige eller måske grupper af selvstændige, der er blevet ledere af sådanne selskaber. Disse personer skal vel også med.

Endelig synes det at fremgå i forhold til Trierudvalgets forslag, at de medhjælpende ægtefæller også er udeladt. Det synes vi også er forkert, for denne gruppe af personer bør vel også være optagelsesberettiget ét eller andet sted.

Tiden er ikke lang nok til at behandle alle forslagets principielle enkeltdele, men jeg kan sige, at også beregningsgrundlaget for dagpengene og ledighedsspørgsmålet vil vi drøfte nærmere i udvalget.

At ministeren ikke vil have blandede kasser, havde vi ventet, men ministeren må så til gengæld være klar over, at der kan opstå problemer ved overflytning mellem lønmodtagerkasser og ikke-lønmodtagerkasser. Derfor vil det være klogt af de personer, der vil starte en kasse for ikke-lønmodtagere, at gøre kassen så bred som muligt, og det vil i princippet sige én kasse.

Med hensyn til nyuddannedes dagpengeret er venstre indstillet på at se på dette problem. Trierudvalget har nogle gode og sunde betragtninger vedrørende dette spørgsmål, men ministeren bruger slet ikke udvalgets forslag, ej heller bemærkningerne hertil. Det er skuffende, at ministeren således springer over dér, hvor gærdet er lavest. Vi ønsker at inddrage Trierudvalgets bemærkninger i udvalgsarbejdet, fordi 9/10-

reglen af en almindeligt gældende normal-lønsats løser mange problemer, og vi skulle måske se på at gøre netop dette punkt mere generelt gældende.

Lovforslaget medtager også et luksusproblem, nemlig om ferie. Trierudvalget kommer med nogle gode synspunkter vedrørende optjening af ferieret. Udvalgets forslag er konsekvent, men bygger på et galt princip. Ministeren har da heller ikke fulgt udvalgets forslag og er gået sine egne veje i dette spørgsmål, men det er det bare ikke blevet bedre af. Det er et rigtig dårligt forslag, som kun kan rejse en masse tvivlsspørgsmål. Venstre er ikke afvisende over for ferie-spørgsmålet, for der er nogle familiemæssige og nogle psykologiske problemer, specielt for familier med børn, som vi meget gerne vil være med til at løse.

Johan Philipsen (V):

Jeg skulle på venstres vegne komme med nogle få udtalelser om forslaget om ændring af den såkaldte 26 ugers regel. Jeg beder formanden om tilladelse til et kort citat fra Trierudvalgets redegørelse, hvor de skriver:

„Der har i nærværende udvalg været enighed om, at beskæftigelsesvilkårene ikke bør ophæves, ligesom der har været enighed om at anse en lempelse af disse regler som sekundær i forhold til en forbedring af beskæftigelsesmulighederne, . . .“

Og senere:

„Udvalget finder det ikke samfundsmæssigt eller menneskeligt acceptabelt, at en ledighedsperiode for det enkelte medlem kan strække sig over flere år i træk, og at det må betegnes som urimeligt og uhensigtsmæssigt, at så lang en periode kan hengå inden for forsikringssystemets rammer, . . .“ osv.

Jeg skal standse her og sige, at vort stive lønssystem i realiteten skubber de svagere i baggrunden. Vi har en række personer, der af den ene eller den anden grund ikke er fuldt på højde med andre, og de bliver ringere stillet i konkurrencen om beskæftigelsen. Det fremkomne forslag er jo en bekræftelse af rigtigheden af dette synspunkt, og de personer, der allerede er i klemme med 26 ugers reglen, og de, som snart kommer det, er jo personer, der ikke har haft arbejde selv i den tid, da vi havde den såkaldte fulde beskæftigelse.